

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 272/05-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 28. februára 2006 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Jána Lubyho prerokoval prijatú sťažnosť L. K., bytom M., zastúpenej advokátom JUDr. P. O., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. D 513/97 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo L. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. D 513/97 p o r u š e n é b o l o .

2. L. K. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Michalovce p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

3. Okresný súd Michalovce je p o v i n n ý uhradiť L. K. trovy konania spolu v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. P. O., B.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 272/05-11 zo 16. novembra 2005 prijal na ďalšie konanie sťažnosť L. K. (ďalej len „sťažovateľka“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. D 513/97.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 6. decembra 2005 právneho zástupcu sťažovateľky a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a predsedníčku okresného súdu súčasne vyzval, aby sa vyjadrila aj k sťažnosti prijatej na ďalšie konanie.

Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti Spr 1199/05 z 2. januára 2006 uviedla:

«Dňa 8. 12. 2005 nám bola doručená ústavná sťažnosť L. K. na prieťahy v konaní D 513/97 tunajšieho súdu, po jej nebohom starom otcovi J. K., zomrelom (...).

Nahliadnutím do spisu bolo zistené, že úmrtný list bol nášmu súdu doručený 5. 3. 1997. Poverenie pre súdneho komisára JUDr. L. L., bolo vydané 7. 3. 1997, pričom tomuto bola určená lehota na vybavenie veci jeden rok. Predbežné šetrenie s Ing. M. V. bolo vykonané 18. 6. 1997. Následne notár zabezpečil list vlastníctva (...) k. ú. M. a dňa 29. 10. 1997 vytýčil vo veci pojednávanie na 13. 11. 1997. Zo zápisnice o pojednávaní vyplýva, že dedičia - Ing. M. V. a jej brat JUDr. J. K. navrhli pojednávanie odročiť za účelom vypracovania znaleckého posudku a za účelom vyžiadania správy zo strediska cenných papierov. (...) Dňa 17. 5. 1998 notár vytýčil termín pojednávania na 29. 5. 1998. Na tomto pojednávaní vyšlo najavo, že v skutočnosti sa jedná o dvojdom, ktorý má dve súpisné čísla a to (...) a (...). Ďalej vyšlo najavo, že Ing. M. V. v predbežnom šetrení neuviedla, že predmetom dedenia je aj rekreačná chata a tiež motorové vozidlo, ktoré bez súhlasu otca ešte za života údajne odpredal JUDr. J. K. Ing. M. V. žiadala poskytnúť lehotu 30 dní na označenie ďalších dôkazov. Lehota jej bola poskytnutá, žiadne dôkazy však nenavrhol. Ďalšie pojednávanie bolo 1. 7. 1999, ktorého sa Ing. M. V. bez ospravedlnenia nezúčastnila. Ďalšie pojednávanie bolo 4. 2. 2000. Tohto sa nezúčastnil žiaden dedič. JUDr. J. K. svoju neúčasť telefonicky ospravedlnil. (...) Dňa 9. 1. 2001 doručila Ing. M. V. súdu žiadosť o zmenu notára. Dňa 10. 1. 2001 vybavujúci sudca, JUDr. Z. Š., žiadal predložiť spis D 513/97 za účelom rozhodnutia o žiadosti Ing. M. V., spolu s vyjadrením notára. Notár zaslal spis súdu spolu so svojím vyjadrením 27. 2. 2001. Dňa 2. 4. 2002 sudca rozhodol, že vec JUDr. L. L. neodnime, lebo neboli splnené podmienky pre odňatie podľa § 175 Zb. Občianskeho súdneho poriadku. Spis bol vrátený notárovi 27. 11. 2002 novým vybavujúcim sudcom, JUDr. M. S. Dňa (...) zomrel dedič JUDr. J. K. Notár dňa 29. 9. 2003 vyzval Ing. M. V. na oznámenie dedičov po nebohom. Ing. M. V. oznámila mená a adresy dedičov 18. 12. 2003, pričom adresu netere L. K. neuviedla. Notár dňa 14. 1. 2004 žiadal Mesto M. o oznámenie aktuálnej adresy bydliska L. K. (...) Dňa 29. 10. 2003 Ing. M. V. prostredníctvom advokáta JUDr. A. G. podala návrh na zmenu notára. Sudca dňa 3. 10. 2003 žiadal o predloženie spisu od notára v lehote 3 dní. K predloženiu spisu došlo 4. 2. 2004. Medzitým táto podala aj sťažnosť na prieťahy v konaní, ktorá bola vybavovaná pod Spr 120/04 a bola posúdená ako čiastočne opodstatnená. Dňa 29. 3. 2004 bola vec

D 513/97 odňatá notárovi JUDr. L. L. a dňa 19. 4. 2004 bola pridelená na ďalšie konanie súdnej komisárke JUDr. A. K. Spis bol do 31. 8. 2004 u JUDr. L. L., ktorý vo veci vyčíslil svoje doterajšie trovy. Dňa 13. 5. 2005 súdna komisárka doručila tunajšiemu súdu návrh na ustanovenie opatrovníka pre konanie D 513/97 pre syna nebohého JUDr. J. K. - mal. P. K., nar. (...), nakoľko v tomto dedičskom konaní dochádza ku kolízii jeho záujmov so záujmami zákonnej zástupkyne jeho matky M. K. V konaní 14 P 156/05 bol dňa 9. 6. 2005 mal. P. K. opatrovník ustanovený. Súdna komisárka následne dňa 3. 2. 2005 predvolala matku sťažovateľky, M. K., na informatívny výsluch za účelom zistenia adres dedičov v tomto konaní. Matka sťažovateľky sa výsluchu nezúčastnila, preto súdna komisárka vytyčila vo veci ďalší termín informatívneho výsluchu na 15. 4. 2005. Ani tohto výsluchu sa M. K. bez ospravedlnenia nezúčastnila. Táto len 18. 9. 2005 písomne oznámila adresu F. P., opatrovníka maloletého dediča, brata sťažovateľky, P. K., nar. (...). Uznesenie 14 P 156/2005 o ustanovení F. P. za opatrovníka P. K., nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 7. 2005. Súdna komisárka určila termín pojednávania vo veci na deň 25. 8. 2005. Keďže Ing. M. V. sa písomne ospravedlnila, bolo pojednávanie preročené na 5. 9. 2005. Z tohto pojednávania je vyhotovená zápisnica na čl. 109 až 111 spisu a zúčastnila sa ho aj sťažovateľka. Ako vyplýva z tretej strany zápisnice, súdna komisárka konštatovala, že pre prejednanie nehnuteľnosti - parcely č. (...) o výmere (...) ako aj domu (...), postaveného na tejto parcele, ktorá je vedená na LV (...) k. ú. M., je potrebné vyhotoviť geometrický plán a až tak môže byť predmetný dom prejednaný. (...) Na pojednávaní dňa 5. 9. 2005 sa dedičia dohodli, že súdnej komisárke predložia nový geometrický plán a vyjadrenie stavebného úradu o deliteľnosti stavby - sporného domu. Komisárka urobila vo veci dva úradné záznamy a to 22. 9. 2005 a 10. 11. 2005 o stave vybavenia vyššie uvedeného. Dňa 6. 12. 2005 určila termín pojednávania na 10. 1. 2006. Dedičia do dnešného dňa požadované doklady do spisu nepredložili. (...)

J. K., otec sťažovateľky, zomrel (...). Sťažovateľka sa stala dedičkou po starom otcovi, J. K. až momentom smrti svojho otca. Do tohto dňa nebola účastníčkou konania D 513/97, preto nemôže vo svojej ústavnej sťažnosti úspešne operovať s údajmi pred týmto dátumom. (...)

Čo sa týka zložitosti veci, máme zato, že táto vec sa nevyznačuje nejakou výnimočnou zložitou. Ako vyplýva zo zápisnice z 5. 9. 2005, dedičia sa v podstate

na rozsahu dedičstva dohodli, i keď niektoré hnutelné veci označili súdu postupne a niektoré práve až na tomto pojednávaní, pričom títo mali povinnosť podľa § 120 Občianskeho súdneho poriadku, oznámiť všetok porúčiteľov majetok hneď pri predbežnom vyšetrení. Jedná sa o cenné papiere, 4 kusy umeleckých diel a 4 kusy elektrických spotrebičov. Pýtame sa, prečo tento majetok dedičia oznámili až na poslednom pojednávaní?

Práve tu poukazujeme na správanie účastníkov a tým aj sťažovateľky, ktorí si túto zákonnú povinnosť napriek poučeniam súdu splnili až v súčasnosti. Ďalej máme otázku na sťažovateľku, aby táto oznámila ústavnému súdu, kedy bola v zahraničí, nech uvedie časové obdobia a štát, v ktorom sa táto zdržiavala. Vieme preukázať, že táto sa práve po smrti jej otca zdržiavala v zahraničí a novú adresu súdu neoznámila.

Na tomto mieste však opäť prízvukujeme najväčší nedostatok v správaní sa účastníkov a to je práve tá skutočnosť, že dom postavený na parcele č. (...) doposiaľ si nedali od 30. 11. 1977 zapísať a preto nebolo doposiaľ dedičské konanie po J. K. ukončené.

Čo sa týka postupu nášho súdu, máme zato, že rozhodnutiu vo veci bránilo práve vyššie uvedené nezapísanie domu na parcele (...), čo súd nemohol nijako ovplyvniť. (...)

Zo samotnej ústavnej sťažnosti sťažovateľky dedukujeme, že tvrdené priesťahy by mali byť obsiahnuté v článku I citovanej sťažnosti a tieto by mali spočívať iba v dĺžke konania. Opäť pripomíname, že sťažovateľka je účastníčkou konania iba od (...) - od smrti svojho otca. Popierame, aby došlo zo strany súdu k subjektívnym priesťahom, v dôsledku ktorých by mohla byť vec D 513/97 rozhodnutá skôr. Rozhodnutiu vo veci bráni tá skutočnosť, že na parcele (...) je skutočne fyzicky postavený dom, ktorý má byť pojatý do dedičstva po neb. J. K., avšak tento nie je na LV (...) do dnešného dňa zapísaný a to práve v dôsledku správania sa dedičov. Popierame, aby sťažovateľka žila v nejakej právnej neistote, lebo v spornom dome aj toho času spolu s ďalšími dedičmi býva a nikto jej v užívaní domu nebráni. Ak táto predsa pociťuje „právnú neistotu“, vzhľadom na vyššie uvedené máme zato, že túto nespôsobil tunajší súd.

Podľa § 21 zákona 38/1993 Z. z., podľa § 31a) zákona 38/1993 Z. z. v spojení s § 18 Občianskeho súdneho poriadku, majú účastníci v konaní pred ústavným súdom rovnaké postavenie. Nepovažujeme preto za spravodlivú požiadavku ústavného súdu obsiahnutú

v liste IV. ÚS 272/05-15 zo dňa 6. 12. 2005, spočívajúcu v požiadavke uvedenia prietahov spôsobených súdom podľa § 31 ods. 2 zákona 38/1993 Z. z. Takouto požiadavkou došlo k porušeniu zásady rovnoprávneho postavenia účastníkov konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené žiadame, aby Ústavný súd SR sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu zamietol.

Trváme na ústnom verejnom pojednávaní v tejto veci.»

Obdobné procesné úkony, ktoré uviedol okresný súd, zistil aj ústavný súd z obsahu predloženého súdneho spisu.

Právny zástupca sťažovateľky v stanovenej lehote nevyužil možnosť vyjadriť sa k stanovisku okresného súdu.

Ústavný súd nariadil verejné ústne pojednávanie vo veci na 28. február 2006 na žiadosť okresného súdu. Z verejného ústneho pojednávania, na ktorom sa zúčastnil zástupca okresného súdu, nevyplývali žiadne nové skutočnosti vo vzťahu k prejednávanej veci. Právny zástupca sťažovateľky sa verejného ústneho pojednávania nezúčastnil, svoju neprítomnosť písomne ospravedlnil.

II.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“, a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote nestranným a nezávislým súdom... podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (I. ÚS 24/03,

II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným rozhodnutím“.

Ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti vyslovil, že úkony notára ako súdneho komisára v konaní o dedičstve sú úkonmi súdu, a preto aj nimi možno spôsobiť zbytočné prietahy, za ktoré nesie zodpovednosť všeobecný súd (III. ÚS 47/00, IV. ÚS 74/02).

Tento záver vyplýva z ustanovenia § 38 ods. 1 (prvej vety) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého súd poverí notára, aby ako súdny komisár prejednal dedičstvo a v prípadoch, keď sú splnené podmienky uvedené v § 175zca, vydal osvedčenie o dedičstve. Podľa ods. 3 citovaného zákonného ustanovenia úkony notára podľa odseku 1 sa považujú za úkony súdu. Zodpovednosť všeobecného súdu za efektívny postup súdneho komisára v dedičskom konaní vyplýva aj z ustanovenia § 175zb ods. 1 OSP, podľa ktorého súd môže odňať vec poverenému notárovi, ak napriek predchádzajúcemu upozorneniu spôsobí zbytočné prietahy v súdnom konaní. Súd potom poverí úkonmi v konaní o dedičstve iného notára podľa rozvrhu práce.

V občianskom súdnom konaní je povinnosť súdu konať bez zbytočných prietahov konkretizovaná vo viacerých ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku. Podľa § 6 OSP v konaní postupuje súd v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná a aby sa skutočnosti, ktoré sú medzi účastníkmi sporné, spoľahlivo zistili. Podľa § 100 ods. 1 OSP, len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd aj bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní okresného súdu došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie sa účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

Pri vyhodnotení doterajšieho konania vo veci vedenej pod sp. zn. D 513/97 podľa troch označených základných kritérií ústavný súd dospel k týmto záverom:

1. Na základe preskúmania doterajšieho priebehu konania vo veci sp. zn. D 513/97 pred okresným súdom ústavný súd konštatuje, že ide o konanie, ktoré tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, a vec zo skutkového ani z právneho hľadiska nevykazuje mimoriadne znaky náročnosti a zložitosti. Výklad a používanie právnej úpravy v dedičských veciach sú stabilizované v pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, kde je upravená aj metodika postupu všeobecných súdov v týchto veciach. Rovnako aj okresný súd vo svojom vyjadrení uviedol, že táto vec sa nevyznačuje nejakou právnou zložitou, avšak vykazuje črty skutkovej zložitosti. Na skutkovú zložitú ústavný súd prihliadol. Aj napriek tomu z ústavnoprávneho hľadiska je neprijateľné, aby konanie trvalo takú neprímerane dlhú dobu.

2. V rámci druhého kritéria ústavný súd posudzoval správanie sťažovateľky ako účastníčky konania. Na základe predloženej dokumentácie, najmä spisu sp. zn. D 513/97 ústavný súd konštatoval, že sťažovateľka v čase po smrti svojho otca, t. j. od roku 2002, keď sa stala účastníčkou tohto konania, podstatne neprispela k vzniku zbytočných prierahov. Na jej ťarchu nemožno pripísať to, že iná účastníčka konania (Ing. V.) neoznámila okresnému súdu v decembri 2003 jej adresu a ani to, že jej matka M. K. neprišla dvakrát bez ospravedlnenia na informatívny výsluch (9. februára a 15. apríla 2005). Možno však čiastočne súhlasiť s vyjadrením okresného súdu, že i jej správanie malo vplyv na to, že konanie sa predĺžilo, pretože po pojednávaní 5. septembra 2005 sťažovateľka (a iní dedičia) nepredložili v stanovenej lehote okresnému súdu požadované doklady (geometrický plán), ale táto skutočnosť mala vplyv na dĺžku konania iba od septembra 2005. Ústavný súd nehodnotil správanie iných účastníkov tohto konania, ktorých úkony mali vplyv na priebeh konania najmä „pre nedostatočnú súčinnosť pri objasňovaní predmetu dedičského konania“, ako to konštatoval už ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 113/05. Preto neposudzoval ani námietky okresného súdu týkajúce sa týchto účastníkov. Námietku, že i sťažovateľka mala podiel na vzniku zbytočných prierahov,

keďže sa zdržiavala po smrti svojho otca v zahraničí, ústavný súd neakceptoval, pretože z obsahu súdneho spisu nevyplýva, že by táto skutočnosť ovplyvnila dĺžku konania.

3. V rámci posledného kritéria ústavný súd posudzoval činnosť okresného súdu vrátane postupu dvoch notárov ako súdnych komisárov v konaní o dedičstve, keďže ich úkony sú úkonmi súdu, ktorými je možné spôsobiť zbytočné prietahy v konaní (napr. III. ÚS 47/00, IV. ÚS 74/02), a to v období od septembra 2002, keď sa stala sťažovateľka účastníčkou tohto konania.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno ospravedlniť nečinnosť okresného súdu v dvoch obdobiach, a to od 27. novembra 2002, keď okresný súd vrátil spis súdnemu komisárovi, až do 29. septembra 2003, keď súdny komisár vyzval účastníčku konania o oznámenie dedičov po smrti otca sťažovateľky (nečinnosť v trvaní viac ako 10 mesiacov), a tiež od 29. marca 2004, keď okresný súd odňal vec súdnemu komisárovi a zároveň ju prideliť novému súdnemu komisárovi, až do 13. mája 2005, keď nová súdna komisárka doručila okresnému súdu návrh na ustanovenie opatrovníka maloletému dedičovi (nečinnosť v trvaní takmer 13 mesiacov). Preto ústavný súd nemohol akceptovať názor okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti: *„Popierame, aby došlo zo strany súdu k subjektívnym prietahom (...)“*.

Postup okresného súdu bol v tejto dedičskej veci aj nesústredený a neefektívny ako celok, čo ústavný súd konštatoval už i rozhodnutím vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 113/05, v ktorej prejednával sťažnosť inej účastníčky tohto konania. Jeho výsledkom je to, že v predmetnej veci nebolo dosiaľ vydané žiadne dedičské rozhodnutie napriek tomu, že toto začalo ešte v roku 1997. Úkony okresného súdu v tejto veci nesvedčia o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťami uloženými mu v citovaných ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že okresný súd svojím postupom v predmetnej veci porušil základné právo sťažovateľky na konanie bez zbytočných

priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva a slobody porušil, vo veci konal [podobne aj § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde].

Keďže ústavný súd už prikázal v zmysle tohto ustanovenia okresnému súdu v konaní II. ÚS 113/05, aby vo veci vedenej pod sp. zn. D 513/97 konal bez zbytočných priet'ahov, nepovažoval to za potrebné uviesť vo výrokovej časti tohto nálezu.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Podľa § 56 ods. 5 citovaného zákona ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala priznať primerané finančné zadost'učinenie v sume 80 000 Sk poukazujúc najmä na celkovú doterajšiu dĺžku konania okresného súdu bez jediného relevantného úkonu, ktoré u nej vyvoláva psychický stav neistoty.

Vzhľadom na všetky okolnosti danej veci ústavný súd dospel k záveru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky považoval za primerané v sume 20 000 Sk.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia pod bodom 2.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. P. O., B. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) z dôvodu trov jej právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby v hodnote po 2 501 Sk (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti). Základom pre výpočet výšky náhrady za úkon právnej služby bola nominálna mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2004 vo výške 15 008 Sk. Ďalej ústavný súd priznal právnej zástupkyňi sťažovateľky dvakrát náhradu režijného paušálu po 150 Sk podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2006